

Eml. muntlig tradition var det en gång fiskar
bönder som bosatte sig i Baskmölle. Dessa
skulle också ha byggt dess hamn, och ända in
på 20-talet, då hamnen blev Statens, var åboar.
om här fiskerena behjälpliga med körsbor, då
hamnen årligen reparerades. Den jord som des-
sa åboar brukat o. brukar har frigjorts från
sten, gjung o. tjärne under oerhörda ansträng-
ningar av åboen själv, hans hustru o. barn
o. ev. "dräng". Ända till för ca 70 år sen då
enskiftet blev av, var ägorna blandade om
veranda i smålotten, ibland endast några
femmar breda angränsade med en smal vall
"ren" och det gällde att va först då det
var tid att skörda, den som kom först tog
"renastrån". Lönsamheten för arbetet på
dessa hemman med sin grusblandade o. ofta
av sommarstörke förbrända jord var ringa

helst som den näringsfattiga gödseln - kraft
foder o betor ingick ~~ja~~ inte i foderstaten -
kändes i regel ut ^{om} som sommarn på trädan till
sig. Därför hade de flesta åboarna under
tidens gång förvärvat någon lott i ett el.
fler ålsätter där de ofta själva fiskade
om höstarna. Tillgången på ål kunde den
tiden vara enorm, trots de små o primi-
tiva kommor man använde, och det var
nog ett välbehövligt tillskott i den magra
kassan med dessa "ålpengar". Men också
någon åbo som inte hade "sätter" fiskade
med ykesfiskare, så gjorde t.ex. min far
i sin ungdom. Det var vrakfisker vid
Barnholm. Stora, tunna, öppna råseglor
hade de då, gods seglare i passande vind
men svårhanterliga i motvind o. oerhört
tungroddes då ~~sjön låg~~ ~~svart~~ det var stils

o. mot ströms. Att så ro en sex mil fr.
Bornholm" var nåt som kändes i armarna. "Värst
var det i soluppgången", berättade far, då ville
sömnen ta överhand men så var det att sjunga
en stund. Var det t.ex. i skördetid så var det
att "ta lön på nacken" o. hugga säden efter
sådana turer eller att rödja bl. sten o.
"Gungpigg". Sällan skulle också rensas
av fängstmännen eller deras kvinnfolk,
(o. ute i hamnen simmade seggar med
sine griskullar som dök efter "gäll"
(sillavrens) Också stora andkuller höll
till där, dessa uppföddes mest av fisker
befolkningen o såldes om hösten till upp-
köpare, för gödning). — Det fanns också
ålsor som som hade en mindre skuta
"småjakt" som "gick på Bleking" med säd
eller andre bytesvaror. Några hade fisk-

händel vid sidan om jordbruket, o. de som
sega, oftast i lätt hüll hållna hästarna
kunde lägga den ena milen efter den andra
bakom sig o. sill-lax- eller torsklaxet.

Min farfar körde åt Göteborg till o. att passera
"Ören" den tiden var en allvarlig sak. Han
o. en "Väskyt" "Knalle", råkade en gång sam-
tidigt ut för rånare i den skogen. Farfar
fick ett dräpslag men föll så att lyckades
få en svingel loss från ena hästen o. sen
blev det en "känslas" upprörelse om bo-
arna. Folket här var ju ^{istället} med man nu
skulle kalla fattigt, men att "göra rätt
för sig" var ett av dess adelsmärke,
Denna starka rättskänsla hade nog sam-
band med den djupa religiositet som låg
stycke o. höll uppe i nöd o. prövningstider.
Och nog minns jag far sjunga aftonsalm efter
ofta tung o. lång arbetsdag. (min anmärken.) K. L. P.